

TEKSTY PRZYJĘTE

P8_TA(2015)0269

Europejska agenda bezpieczeństwa

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie Europejskiej agendy bezpieczeństwa (2015/2697(RSP))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2, 3, 6, 7 i 21 Traktatu o Unii Europejskiej, a także art. 4, 16, 20, 67, 68, 70–72, 75, 82–87 i 88 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 6, 7, 8, art. 10 ust. 1, art. 11, 12, 21, 47–50, 52 i 53,
- uwzględniając Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, konwencje, zalecenia, rezolucje i sprawozdania Zgromadzenia Parlamentarnego, Komitetu Ministrów, Komisarza Praw Człowieka i Komisji Weneckiej Rady Europy,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie Europejskiej agendy bezpieczeństwa (COM(2015)0185),
- uwzględniając komunikaty Komisji w sprawie strategii w zakresie skutecznego wprowadzania w życie Karty praw podstawowych przez Unię Europejską (COM(2010)0573) oraz Wytyczne operacyjne w sprawie uwzględniania praw podstawowych w ocenach skutków przeprowadzanych przez Komisję (SEC(2011)0567),
- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 8 kwietnia 2014 r. w sprawach połączonych C-293/12 i C-594/12, w którym stwierdzono nieważność dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 513/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego oraz

- uchylające decyzję Rady 2007/125/WSiSW¹,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie unijnej polityki przeciwdziałania terroryzmowi: najważniejsze osiągnięcia i nadchodzące wyzwania²,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie sytuacji praw podstawowych w Unii Europejskiej (2012)³,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie realizowanych przez NSA amerykańskich programów nadzoru, organów nadzoru w różnych państwach członkowskich oraz ich wpływu na prawa podstawowe obywateli UE oraz na współpracę transatlantycką w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych⁴,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2014 r. w sprawie odnowienia strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej⁵,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie środków zwalczania terroryzmu⁶,
 - uwzględniając swoją debatę plenarną w dniu 28 kwietnia 2015 r. w sprawie Europejskiej agendy bezpieczeństwa,
 - uwzględniając pytania do Rady i Komisji na temat Europejskiej agendy bezpieczeństwa (O-000064/2015 – B8-0566/2015 i O-000065/2015 – B8-0567/2015),
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego Unii stały się bardziej złożone, hybrydowe, asymetryczne, niekonwencjonalne i międzynarodowe, szybko ewoluują, są trudne do przewidzenia i wykraczają poza zdolności poszczególnych państw członkowskich, a zatem wymagają bardziej niż kiedykolwiek spójnej, kompleksowej, wielopoziomowej i skoordynowanej reakcji UE, uwzględniającej w pełni poszanowanie praw podstawowych;
- B. mając na uwadze, że rozwijanie unijnej polityki bezpieczeństwa stanowi wspólny obowiązek, który wymaga skoordynowanych i spójnych działań ze strony wszystkich państw członkowskich, instytucji i agencji UE, społeczeństwa obywatelskiego i organów ścigania, zakłada wspólne cele i jest oparty na praworządności i poszanowaniu praw podstawowych; mając na uwadze, że aby można było uzyskać optymalne rezultaty, konkretna realizacja tych wspólnych celów i priorytetów powinna być połączona z wyraźnym podziałem zadań między szczebel UE i szczebel krajowy

¹ Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 93.

² Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 45.

³ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0173.

⁴ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0230.

⁵ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0102.

⁶ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0032.

w oparciu o zasadę pomocniczości oraz przy silnym i skutecznym nadzorze parlamentarnym i sądowym;

- C. mając na uwadze, że wyjątek uzasadniany bezpieczeństwem narodowym, zapisany w art. 4 ust. 2 TUE, nie może być wykorzystywany do umożliwiania krajowym agencjom bezpieczeństwa naruszania interesów, w tym ekonomicznych, innych państw członkowskich, praw ich obywateli i rezydentów oraz ogólniej – prawa i strategii politycznych Unii Europejskiej i państw trzecich;
- D. mając na uwadze, że należy zwrócić uwagę na konieczność wyciągania wniosków z licznych przypadków naruszania europejskich i powszechnych norm i wartości w kontekście współpracy dotyczącej bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego po atakach z 11 września;
- E. mając na uwadze, że wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość to cele, które należy realizować równolegle; mając w związku z tym na uwadze, że aby zapewnić wolność i sprawiedliwość, środki bezpieczeństwa powinny zawsze szanować demokrację, praworządność i być zgodne z prawami podstawowymi, zasadami konieczności i proporcjonalności oraz podlegać właściwemu nadzorowi demokratycznemu oraz być odpowiednio rozliczane; mając na uwadze, że Europejska agenda bezpieczeństwa nie uwzględnia w wystarczającym stopniu wymiaru sądowego;
- F. mając na uwadze, że wieloma podstawowymi przyczynami przestępczości, jak powiększające się nierówności, ubóstwo, przemoc na tle rasowym i ksenofobicznym oraz przestępstwa z nienawiści, nie można zająć się za pomocą samych tylko środków bezpieczeństwa, ale należy do nich podejść w szerszym kontekście politycznym obejmującym usprawnioną politykę społeczną, zatrudnienia, edukacji, kultury i politykę zewnętrzną;
- G. mając na uwadze, że zapobiegawczy aspekt Europejskiej agendy bezpieczeństwa ma szczególne znaczenie w okresie rosnących nierówności ekonomicznych i społecznych, które zagrażają paktowi społecznemu i poszanowaniu praw podstawowych oraz wolności obywatelskich; mając na uwadze, że środki alternatywne do kary więzienia z jednej strony i środki reintegracyjne z drugiej strony, zwłaszcza w przypadku drobnych wykroczeń, powinny być ważnym elementem takich strategii zapobiegawczych;
- H. mając na uwadze, że po upływie okresu przejściowego przewidzianego w Protokole nr 36 załączonym do Traktatów Komisja i Europejski Trybunał Sprawiedliwości otrzymały pełne uprawnienia w odniesieniu do instrumentów prawnych dawnego trzeciego filaru, dzięki czemu rozszerzono rozliczalność demokratyczną i w zakresie praw podstawowych w odniesieniu do przyjętych środków, które odegrały ważną rolę w kształtowaniu obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
- I. mając na uwadze, że cyberprzestępczość i przestępczość, którą ułatwia korzystanie z internetu, zagrażają bezpieczeństwu obywateli UE, rynkowi wewnętrznemu oraz własności intelektualnej i dobrobytowi Unii Europejskiej; mając na uwadze, że na przykład botnety, jako jedna z form cyberprzestępczości, infekują miliony komputerów i tysiące celów w tym samym czasie;
- J. mając na uwadze, że granice między bezpieczeństwem zewnętrznym i wewnętrznym coraz bardziej się zacierają, co wymaga ściślejszej współpracy i koordynacji między

państwami członkowskimi, aby wypracować kompleksowe i wielowymiarowe podejście;

- K. mając na uwadze, że szczególną uwagę należy zwrócić na wspieranie i ochronę wszystkich ofiar przestępstw i terroryzmu w UE jako jedną z głównych części agendy bezpieczeństwa;
1. odnotowuje zaproponowaną przez Komisję Europejską agendę bezpieczeństwa na okres 2015–2020 oraz określone w niej priorytety; uważa, że w obliczu wyzwań, przed jakimi stoi obecnie Unia Europejska, terroryzm, brutalny ekstremizm, transgraniczna przestępczość zorganizowana i cyberprzestępczość stanowią najpoważniejsze zagrożenia wymagające skoordynowanych działań na szczeblu krajowym, unijnym i globalnym; wskazuje, że agenda powinna być elastyczna, aby można było podjąć ewentualne nowe wyzwania w przyszłości;
 2. przypomina o potrzebie dalszego badania i zwalczania podstawowych przyczyn przestępczości, w tym nierówności, ubóstwa i dyskryminacji; ; podkreśla ponadto potrzebę zapewnienia odpowiednich zasobów pracownikom socjalnym, lokalnym i krajowym funkcjonariuszom policji oraz urzędnikom sądowym, których budżety zostały zredukowane w niektórych państwach członkowskich;
 3. wzywa do poszukiwania właściwej równowagi między polityką prewencyjną i środkami represji w celu ochrony wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; podkreśla, że środki bezpieczeństwa powinny być zawsze wprowadzane zgodnie z zasadami praworządności i ochrony praw podstawowych, takich jak prawo do prywatności i do ochrony danych, wolności słowa i zrzeszania się oraz do rzetelnego procesu sądowego; wzywa w związku z tym Komisję, by przy wdrażaniu Europejskiej agendy bezpieczeństwa należycie uwzględniła niedawny wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie dyrektywy o zatrzymywaniu danych (wyrok w sprawach połączonych C-293/12 i C-594/12), na mocy którego wszystkie instrumenty mają być zgodne z zasadami proporcjonalności, konieczności i legalności, a także by uwzględniła odpowiednie gwarancje rozliczalności i dochodzenia roszczeń na drodze sądowej; apeluje do Komisji o dokonanie pełnej oceny wpływu tego wyroku na każdy instrument wymagający zatrzymywania danych do celów egzekwowania prawa;
 4. przypomina, że aby być wiarygodnym podmiotem promującym prawa podstawowe zarówno wewnątrz, jak i zewnątrz, Unia Europejska powinna opierać swoją politykę bezpieczeństwa, walkę z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną oraz swoje partnerstwa z państwami trzecimi w zakresie bezpieczeństwa na kompleksowym podejściu obejmującym wszystkie czynniki skłaniające ludzi do angażowania się w działania terrorystyczne czy przestępczość zorganizowaną, a zatem na podejściu uwzględniającym gospodarcze i społeczne strategie polityczne opracowane i wdrażane przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych i podlegające kontroli sądowej i demokratycznej oraz dogłębnym ocenom;
 5. z zadowoleniem przyjmuje, że Komisja postanowiła przyjąć za podstawę agendy zasady pełnego poszanowania praworządności i praw podstawowych, co powinno zostać zagwarantowane dzięki odpowiedniemu nadzorowi sądowemu; większej przejrzystości, rozliczalności i kontroli demokratycznej; lepszemu stosowaniu i wdrażaniu istniejących instrumentów prawnych; bardziej zintegrowanego międzyagencyjnego i międzysektorowego podejścia; oraz większych powiązań między wewnętrznym a

zewnątrznym wymiarem bezpieczeństwa; zwraca się do Komisji i Rady o ściśle przestrzeganie tych zasad podczas wdrażania agendy; wskazuje, że Parlament będzie się kierował tymi zasadami przy monitorowaniu wdrażania agendy;

6. z zadowoleniem przyjmuje położenie specjalnego nacisku w agendzie na prawa podstawowe, a zwłaszcza zobowiązanie się Komisji do dokładnego oceniania każdego proponowanego przez nią środka bezpieczeństwa, nie tylko pod względem stopnia, w jakim dany środek realizuje przypisane mu cele, ale również pod kątem jego zgodności z prawami podstawowymi; podkreśla, że Komisja powinna zaangażować w swoją ocenę wszystkie właściwe organy i agencje, a zwłaszcza Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, Europol i Eurojust; zwraca się do Komisji o dostarczenie wszystkich informacji i dokumentów dotyczących tej oceny, aby Parlament mógł zapewnić skuteczny nadzór demokratyczny;
7. przypomina w tym względzie, że potępił środki wiążące się z zakrojonym na szeroką skalę, regularnym i powszechnym gromadzeniem danych niewinnych osób, zwłaszcza z uwagi na potencjalnie poważne skutki dla prawa do rzetelnego procesu sądowego, niedyskryminacji, prywatności i ochrony danych, wolności prasy, myśli i słowa oraz wolności zrzeszania się i zgromadzeń, a także środki wiążące się z istotną możliwością niewłaściwego wykorzystywania zgromadzonych informacji przeciwko przeciwnikom politycznym; wyraża poważne wątpliwości dotyczące przydatności środków masowego nadzoru, jako że często stosowane są one na zbyt szeroką skalę i w związku z tym otrzymuje się zbyt wiele wyników fałszywie pozytywnych i fałszywie negatywnych; ostrzega, że środki masowego nadzoru mogą przesłonić konieczność zainwestowania w być może mniej kosztowne, skuteczniejsze i mniej inwazyjne środki egzekwowania prawa;
8. zwraca się do państw członkowskich o dopilnowanie, by we wszystkich przepisach związanych z bezpieczeństwem przestrzegana była zasada dobra dziecka;
9. zauważa, że w UE brakuje uzgodnionej definicji „bezpieczeństwa narodowego”, co stwarza nieokreśloną lukę w instrumentach prawnych UE zawierających odniesienia do „bezpieczeństwa narodowego”;
10. uważa, że aby obywatele mieli większe zaufanie do polityki bezpieczeństwa, instytucje i agencje UE oraz państwa członkowskie powinny zapewnić przejrzystość, rozliczalność i kontrolę demokratyczną w procesie formułowania i wdrażania polityki; z zadowoleniem przyjmuje, że Komisja ma zamiar regularnie przedstawiać Parlamentowi i Radzie aktualne informacje na temat wdrażania agendy; przypomina o swoim zamiarze organizowania – we współpracy z parlamentami narodowymi – regularnego monitorowania właściwego wdrażania i postępów agendy; z zainteresowaniem odnotowuje propozycję Komisji dotyczącą utworzenia unijnego forum konsultacyjnego w zakresie bezpieczeństwa; apeluje, by na forum tym zapewniono zrównoważoną reprezentację wszystkich stosownych zainteresowanych stron, i oczekuje na bardziej szczegółowe informacje na ten temat, zwłaszcza na temat jego dokładnej roli, zadań, składu i uprawnień oraz zaangażowania Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych;
11. podkreśla konieczność usprawnienia demokratycznego i sądowego nadzoru nad służbami wywiadowczymi państw członkowskich; zwraca uwagę, że Parlament, Trybunał Sprawiedliwości i Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich nie mają

wystarczających uprawnień do zapewniania skutecznej kontroli europejskiej polityki bezpieczeństwa;

12. wzywa Komisję i Radę do jak najszybszego opracowania planu działania – lub podobnego mechanizmu – w celu zapewnienia skutecznego i operacyjnego wdrożenia agendy, do przedstawienia tego planu Parlamentowi i do rozpoczęcia jego realizacji w ciągu następnych sześciu miesięcy; uważa, że podejście oparte na cyklu polityki unijnej (obejmujące identyfikację i ocenę wspólnych zagrożeń i słabości, ustalanie priorytetów politycznych i opracowywanie planów strategicznych i operacyjnych, skuteczne wdrażanie z wyraźnymi założeniami, terminami i wynikami, a także ocenę) mogłoby zapewnić konieczną spójność i ciągłość przy wdrażaniu agendy, pod warunkiem że Parlament będzie odpowiednio zaangażowany w ustalanie priorytetów politycznych i celów strategicznych; oczekuje na dalsze dyskusje na te tematy z Komisją i Stałym Komitetem Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego (COSD);
13. z zadowoleniem przyjmuje, że agenda opiera się na podstawowej zasadzie, zgodnie z którą przed zaproponowaniem nowych instrumentów w obszarze bezpieczeństwa w pełni stosuje się i wdraża instrumenty już istniejące; podkreśla potrzebę szybszego i skuteczniejszego dzielenia się odnośnymi danymi i informacjami, z zastrzeżeniem właściwej ochrony danych i prywatności; ubolewa jednak nad tym, że pomimo licznych apeli Parlamentu wciąż nie przeprowadzono oceny skuteczności istniejących instrumentów UE, również w świetle nowych zagrożeń dla bezpieczeństwa, z jakimi boryka się UE; uważa, że należy przeprowadzić taką ocenę, aby zapewnić skuteczny, konieczny, proporcjonalny, spójny i kompleksowy charakter europejskiej polityki bezpieczeństwa; zwraca się do Komisji o przedstawienie takiej oceny operacyjnej istniejących unijnych instrumentów, zasobów i środków finansowych w obszarze bezpieczeństwa wewnętrznego jako priorytetowego elementu planu działania na rzecz wdrażania agendy; ponownie apeluje do Rady i Komisji, by z zastosowaniem procedury przewidzianej w art. 70 TFUE dokonały kompleksowej oceny stosowania środków przyjętych w obszarze bezpieczeństwa wewnętrznego przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony;
14. z zadowoleniem przyjmuje skoncentrowanie się Komisji na zarządzaniu granicami jako kluczowym aspekcie zapobiegania transgranicznej przestępczości i terroryzmowi; podkreśla, że należy zwiększyć bezpieczeństwo granic UE za pomocą systematycznych kontroli w istniejących bazach danych takich jak SIS; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się Komisji do przedstawienia zmienionego wniosku w sprawie inteligentnych granic do początku 2016 r.;
15. popiera apel Komisji o bardziej zintegrowane, międzyagencyjne i międzysektorowe podejście, a także zaproponowane środki służące usprawnieniu wymiany informacji i dobrych praktyk oraz zacieśnieniu współpracy operacyjnej między państwami członkowskimi i z agencjami UE; ponownie wzywa do szerszego wykorzystywania istniejących instrumentów i baz danych, jak SIS i ECRIS, oraz wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych; zwraca się do Komisji o podjęcie wszystkich działań koniecznych do przyspieszenia zawarcia porozumień roboczych między agencjami; zauważa z ubolewaniem, że w agendzie nie przewidziano wystarczająco dużo konkretnych środków z myślą o umocnieniu jej wymiaru sądowego; wzywa do włączenia i dalszego rozwinięcia wszystkich aspektów współpracy sądowej w sprawach karnych, również poprzez umocnienie praw osób podejrzanych lub oskarżonych, ofiar

i świadków oraz poprzez lepsze wdrażanie istniejących unijnych instrumentów wzajemnego uznawania;

16. w pełni popiera priorytet Komisji polegający na wsparciu państw członkowskich w dalszym rozwijaniu wzajemnego zaufania, pełnym wykorzystaniu istniejących narzędzi wymiany informacji i umacnianiu transgranicznej współpracy operacyjnej między właściwymi organami; podkreśla znaczenie takiej transgranicznej współpracy operacyjnej, zwłaszcza w regionach przygranicznych;
17. zwraca się do Komisji, aby szybko przedstawiła wniosek ustawodawczy zmieniający rozporządzenie (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II)¹, aby zharmonizować kryteria wpisu i wprowadzić obowiązek dokonywania wpisów dotyczących osób, które zostały skazane za terroryzm lub są podejrzane o działalność terrorystyczną;
18. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź przeprowadzenia oceny konieczności i potencjalnej wartości dodanej europejskiego systemu przekazywania informacji z akt policyjnych (EPRIS) w celu ułatwienia transgranicznego dostępu do informacji przechowywanych w krajowych aktach policyjnych oraz całkowicie popiera uruchomienie projektu pilotażowego zaplanowanego przez grupę państw członkowskich w celu stworzenia mechanizmów zautomatyzowanego, transgranicznego wyszukiwania na zasadzie ustalenia, czy poszukiwana informacja znajduje się w krajowych wykazach czy też nie; podkreśla znaczenie transgranicznego dostępu do informacji, zwłaszcza w regionach przygranicznych;
19. podkreśla znaczenie wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych badających szczególnie sprawy o charakterze transgranicznym i apeluje do państw członkowskich o bardziej regularne korzystanie z tego skutecznego narzędzia; wzywa Komisję do opracowania propozycji ram prawnych, które umożliwiłyby utworzenie półstałych lub stałych zespołów dochodzeniowo-śledczych zajmujących się nieustannymi zagrożeniami, zwłaszcza w regionach przygranicznych, takimi jak przemyt narkotyków, handel ludźmi oraz gangi motocyklowe;
20. ubolewa, że nie stosuje się dotychczas systematycznie instrumentów takich jak zamrażanie i konfiskata mienia przestępców we wszystkich sprawach transgranicznych, w których instrumenty takie można by zastosować, oraz wzywa państwa członkowskie i Komisję do aktywniejszego działania w tym zakresie;
21. podkreśla, że istnieją różnice pod względem nadzoru demokratycznego i sądowego w zakresie współpracy transgranicznej między krajowymi agencjami wywiadowczymi; jest zaniepokojony faktem, że zasada nieudostępniania informacji stronom trzecim znacznie utrudnia nadzór demokratyczny i sądowy;
22. zauważa, że granice między bezpieczeństwem zewnętrznym i wewnętrznym zacierają się, i dlatego z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się przez Komisję do dopilnowania, aby wymiar wewnętrzny i zewnętrzny polityki bezpieczeństwa współgrały ze sobą; wzywa Komisję i państwa członkowskie do regularnego sporządzania oceny wpływu Europejskiej agendy bezpieczeństwa na unijną strategię

¹ Dz.U. L 381 z 28.12.2006, s. 4.

- bezpieczeństwa zewnętrznego i odwrotnie, w tym w odniesieniu do poszanowania i propagowania wolności i praw podstawowych oraz wartości i zasad demokratycznych zawartych w konwencjach i umowach międzynarodowych, które podpisały; podkreśla potrzebę dalszego wzmocnienia powiązań, synergii i spójności między agendą i strategią, zwłaszcza w zakresie postępowania w przypadku nowych, przekrojowych i hybrydowych zagrożeń, przed którymi stoi Europa, przy jednoczesnym poszanowaniu wartości Unii i praw podstawowych; zwraca się do Komisji o informowanie Parlamentu o wszelkich dalszych działaniach mających na celu rozwinięcie powiązania między wewnętrznym i zewnętrznym wymiarem polityki bezpieczeństwa oraz o współpracy z państwami trzecimi w sprawach bezpieczeństwa, aby umożliwić Parlamentowi wykonywanie wraz z parlamentami narodowymi prawa do kontroli demokratycznej;
23. podkreśla znaczenie, w tym czasowe, trwającego przeglądu strategicznego, który Rada Europejska powierzyła wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel w grudniu 2013 r. i który powinien doprowadzić do przyjęcia nowej europejskiej strategii bezpieczeństwa; szeroka strategia obejmująca zagadnienia polityki zagranicznej i bezpieczeństwa powinna wskazać i opisać interesy, priorytety i cele UE, istniejące i zmieniające się zagrożenia, wyzwania i możliwości oraz unijne instrumenty i środki służące ich realizacji;
 24. apeluje o zawieranie bardzo rygorystycznych klauzul praw człowieka w porozumieniach dotyczących współpracy z państwami trzecimi, zwłaszcza współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa z krajami Afryki Północnej i Zatoki Perskiej; apeluje o ponowne zastanowienie się nad współpracą z krajami niedemokratycznymi, w których panuje zła sytuacja w zakresie praw człowieka;
 25. podkreśla zasadnicze znaczenie zajęcia się głównymi przyczynami konfliktów zbrojnych, ekstremizmu i ubóstwa w państwach trzecich, gdyż stanowią one wyzwanie dla bezpieczeństwa UE; apeluje do wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisji i państw członkowskich o intensywniejsze działania na rzecz wspierania integracyjnych, pluralistycznych i sprawnie funkcjonujących państw, w których prężnie działa społeczeństwo obywatelskie zdolne do zapewnienia obywatelom wolności, bezpieczeństwa, sprawiedliwości i zatrudnienia;
 26. apeluje do wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel o przedstawienie stanowiska Komisji na temat stosowania uzbrojonych dronów zgodnie z rezolucją Parlamentu z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie stosowania uzbrojonych dronów¹;
 27. odnotowuje pilny apel Komisji o zakończenie prac nad przyjęciem dyrektywy o PNR; przypomina o swoim zaangażowaniu w realizację tego celu przed końcem roku; podkreśla, że dyrektywa o PNR powinna być zgodna z prawami podstawowymi i standardami ochrony danych, w tym z odnośnym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, zapewniając jednocześnie skuteczność na szczeblu UE; apeluje do Komisji o dalsze wspieranie tego procesu przez zapewnianie wszelkich dodatkowych aspektów związanych z koniecznością i proporcjonalnością unijnej dyrektywy o PNR; chciałby, aby każdy przyszły wniosek dotyczący tworzenia nowych narzędzi w dziedzinie bezpieczeństwa, takich jak PNR, obejmował systematycznie mechanizmy wymiany informacji i współpracy między państwami członkowskimi;

¹ P7_TA(2014)0172.

28. zgadza się z Komisją co do zasadniczego znaczenia wspierania działań związanych ze szkoleniami, badaniami naukowymi i innowacjami oraz co do wagi prac Europejskiego Kolegium Policyjnego (CEPOL) w tym zakresie; uważa, że programy w zakresie szkoleń i wymiany dla urzędników organów ścigania są niezmiernie istotne dla dalszego rozwoju europejskiej kultury egzekwowania prawa i dobrych praktyk w tej dziedzinie; uważa, że konieczne są dalsze inwestycje w badania naukowe i innowacje związane z bezpieczeństwem, w tym z prewencją;
29. zwraca uwagę, że szybko zmieniająca się sytuacja w zakresie bezpieczeństwa wymaga elastycznego podejścia opartego na dostosowywaniu się do nowych warunków i na reagowaniu na nie, rozwoju możliwości technicznych oraz regularnego przeglądu działań priorytetowych określonych w agendzie; zauważa, że w tym przypadku można by zastosować art. 222 TFUE, który nakłada na Radę Europejską obowiązek regularnego przeprowadzania oceny zagrożeń dla Unii, m.in. w oparciu o istniejące oceny zagrożeń sporządzone przez państwa członkowskie i Europol, oraz informowania Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych o wynikach tej oceny i podjętych w związku z nią działaniach;

Terroryzm

30. z zadowoleniem przyjmuje określone w agendzie środki na rzecz walki z terroryzmem, rozwiązania kwestii finansowania działalności terrorystycznej, przeciwdziałania zagrożeniom, jakie stanowią obywatele i mieszkańcy UE wyjeżdżający za granicę w celach terrorystycznych („obcy bojownicy”), oraz zapobiegania radykalizacji; zwraca uwagę na zaproponowaną nową strukturę Europejskiego Centrum ds. Walki z Terroryzmem, które ma powstać w ramach Europolu, i apeluje do Komisji o doprecyzowanie jego faktycznej roli, zadań, uprawnień i zasad nadzoru, zwłaszcza w kontekście konieczności zapewnienia odpowiedniego nadzoru demokratycznego i sądowego na stosownych szczeblach, m.in. przy okazji trwającego przeglądu mandatu Europolu; podkreśla, że w walce z terroryzmem kluczowe znaczenie ma zwiększona wymiana informacji między państwami członkowskimi oraz że powinna ona przybrać bardziej ustrukturyzowaną formę;
31. potępia wszelkie analizy prowadzące do mieszania pojęć terroryzm, brak bezpieczeństwa, islam i migranci;
32. przypomina, w świetle ostatnich ataków terrorystycznych w Brukseli, Paryżu, Kopenhadze i Saint-Quentin-Fallavier, o pilnej potrzebie skuteczniejszego oceniania przez UE zagrożeń dla bezpieczeństwa UE i skoncentrowania się na pilnych obszarach priorytetowych w walce z terroryzmem: wzmocnieniu bezpieczeństwa na granicach UE, zwiększeniu zdolności do zgłaszania podejrzanych treści w internecie, zwalczaniu przemytu broni palnej oraz nasileniu dzielenia się informacjami i współpracy operacyjnej pomiędzy krajowymi organami ścigania i służbami wywiadowczymi;
33. przypomina o ogromnym znaczeniu śledzenia i przerywania przepływów finansowych, tym przepływów poza systemem SWIFT, w walce z sieciami terrorystycznymi i zorganizowanymi grupami przestępczymi; z zadowoleniem przyjmuje starania podejmowane w celu zapewnienia sprawiedliwego i wyważonego uczestnictwa w programie śledzenia środków finansowych należących do terrorystów (TFTP);
34. podkreśla, że groźba ze strony własnego terroryzmu w UE osiąga niebezpieczny nowy

wymiar, odkąd islamscy fundamentaliści przejęli kontrolę nad częścią Syrii i Iraku oraz prowadzą ogólnoswiatową kampanię propagandową w celu połączenia sił z dżihadystami i przeprowadzania ataków w UE;

35. podkreśla, że poradzenie sobie z zagrożeniem stwarzanym przez zagranicznych bojowników i terroryzm ogólnie wymaga wielopłaszczyznowego podejścia obejmującego: zajęcie się wszystkimi podstawowymi czynnikami, takimi jak radykalizacja, pogłębienie spójności społecznej i integracji oraz ułatwianie ponownej integracji poprzez propagowanie tolerancji politycznej i religijnej, analizowanie zjawiska podburzania w internecie do popełniania aktów terrorystycznych i przeciwdziałanie mu, zapobieganie wyjazdom w celu wstąpienia do organizacji terrorystycznych, zapobieganie rekrutacji i angażowaniu się w konflikty zbrojne i ograniczanie tych zjawisk, uniemożliwianie przekazywania wsparcia finansowego organizacjom terrorystycznym i osobom chcącym do nich wstąpić, zapewnianie w razie potrzeby zdecydowanych środków prawnych oraz wyposażanie organów ścigania w odpowiednie narzędzia do wykonywania ich obowiązków z pełnym poszanowaniem praw podstawowych;
36. apeluje do Komisji o opracowanie wraz z państwami członkowskimi prawdziwej strategii dotyczącej europejskich bojowników – której brakuje obecnie w Europejskiej agencji bezpieczeństwa – w szczególności osób powracających z obszarów objętych konfliktami, które pragną wystąpić z organizacji terrorystycznych, które je zrekrutowały, i wykazują chęć ponownej integracji ze społeczeństwem; uważa, że na względzie trzeba mieć w szczególności sytuację młodych bojowników europejskich;
37. przypomina o swoim zaangażowaniu na rzecz zapewnienia – w drodze otwartych i przejrzystych dochodzeń – rozliczalności masowych naruszeń praw podstawowych pod pozorem walki z terroryzmem, w szczególności w kontekście transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów w krajach europejskich przez CIA; apeluje o ochronę osób ujawniających takie naruszenia, w tym dziennikarzy;

Radykalizacja

38. zgadza się, że zapobieganie radykalizacji powinno stanowić dla UE priorytet; ubolewa nad brakiem w agencji bardziej konkretnych środków walki z radykalizacją postaw w Europie i wzywa Komisję do niezwłocznego podjęcia kompleksowego działania w celu intensyfikacji środków służących zapobieganiu radykalizacji i brutalnemu ekstremizmowi, zapobieganiu rozprzestrzenianiu się ekstremistycznych ideologii oraz umacnianiu integracji i włączenia; apeluje do Komisji o wzmocnienie sieci upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw, która skupia wszystkie odnośne podmioty zaangażowane w inicjatywy służące walce z radykalizacją na najniższym szczeblu, oraz o określenie mandatu, zadań i zakresu zaproponowanego nowego ośrodka doskonałości sieci upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw; zaleca, aby jego struktura obejmowała również lokalnych i krajowych decydentów, co zapewniłoby praktyczne wykonywanie zaleceń opracowanych przez ekspertów i zainteresowane strony; wzywa do podjęcia bardziej odważnych środków w walce z radykalizacją w internecie i z wykorzystywaniem stron internetowych czy mediów społecznościowych do szerzenia radykalnych ideologii w Europie; pozytywnie ocenia utworzenie w Europolu jednostki ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie, która ma wspierać państwa członkowskie w wykrywaniu i usuwaniu pełnych przemocy treści ekstremistycznych w internecie we współpracy z sektorem, oraz apeluje do Komisji o

przeznaczenie dodatkowych zasobów niezbędnych do funkcjonowania tej jednostki; ubolewa nad brakiem konkretnych środków na rzecz zwiększenia roli internetu jako narzędzia upowszechniania wiedzy w celu walki z radykalizacją, a w szczególności na rzecz rozpowszechniania w internecie w sposób proaktywny kontrwypowiedzi w celu przeciwdziałania propagandzie terrorystycznej;

39. zwraca uwagę, że skuteczna polityka bezpieczeństwa musi podejmować kwestie leżące u podstaw ekstremizmu, takie jak radykalizacja, nietolerancja i dyskryminacja, poprzez propagowanie tolerancji politycznej i religijnej, pogłębienie spójności społecznej i integracji oraz ułatwianie ponownej integracji;
40. jest zdania, że należy prowadzić rozległe badania naukowe i opracować konkretne środki – przy finansowym i operacyjnym wsparciu ze strony Komisji – aby propagować i dzielić z wszystkimi obywatelami Europy, przez skuteczne kanały komunikacji, nasze wspólne wartości tolerancji, pluralizmu, poszanowania wolności słowa i sumienia oraz ogólnie nasze prawa podstawowe; uważa, że w agendzie należy też położyć nacisk na konieczność zwalczania błędnego pojmowania religii, zwłaszcza islamu, które jako takie nie odgrywają roli w radykalizacji i terroryzmie;
41. jest zaniepokojony pojawiającymi się ostatnio przypadkami przestępstw z nienawiści popełnianych przeciw obywatelom europejskim, również w internecie; apeluje do państw członkowskich, aby chroniły swoich obywateli przed atakami oraz by zapobiegały podżeganiu do nienawiści i wszelkim innym przejawom nietolerancji ze względu na pochodzenie, przekonania lub wyznanie m.in. poprzez działalność edukacyjną skierowaną do młodych ludzi i propagowanie otwartego dialogu;

Przestępczość zorganizowana

42. przyznaje, że handel ludźmi jest zjawiskiem, którym należy zająć się skuteczniej na szczeblu europejskim, zdecydowanie odrzuca jednak wiązanie nieuregulowanej migracji z turystyką; zwraca uwagę, że brak legalnych sposobów dotarcia do UE w poszukiwaniu ochrony powoduje stałe zapotrzebowanie na nielegalne sposoby, co z kolei naraża na niebezpieczeństwo migrantów znajdujących się w niekorzystnej sytuacji i potrzebujących ochrony międzynarodowej;
43. podkreśla znaczny udział przestępczości zorganizowanej w handlu ludźmi; zwraca uwagę na skrajny stopień przemocy i brutalności przestępców wobec tej szczególnie bezbronnej grupy; pozytywnie ocenia obecne ramy i zgadza się, że niezbędna jest strategia na okres po 2016 r. uwzględniająca szczególną wiedzę Europolu i Eurojustu w tej dziedzinie;
44. przyznaje, że walka z przestępczością zorganizowaną wymaga od Europy zdecydowanych działań; wyraża poparcie dla Komisji w dążeniu do rozwiązania tej kwestii; apeluje do Komisji, by w szczególności ustanowiła solidną współpracę w zakresie walki z handlem ludźmi, ale i nawiązała współpracę z państwami trzecimi w celu zapobiegania przemytowi migrantów i kolejnym tragediom na Morzu Śródziemnym;
45. zaznacza, że więcej uwagi należy poświęcać transgranicznej przestępczości zorganizowanej obejmującej handel bronią, handel ludźmi oraz produkcję narkotyków i handel nimi; zauważa z zadowoleniem, że w agendzie uznano dynamiczny charakter

problemu narkotyków, a w szczególności jego związek z przestępczością zorganizowaną oraz ewoluujące zagrożenia związane z innowacyjnością na rynku produkcji i sprzedaży zarówno nowych, jak i znanych narkotyków; podkreśla konieczność szybkiego przyjęcia zaproponowanego pakietu dotyczącego nowych substancji psychoaktywnych i wzywa Radę do poczynienia postępów w tej kwestii;

46. uważa, że oprócz instrumentów UE na rzecz walki z przestępczością zorganizowaną i terroryzmem Europejska agenda bezpieczeństwa powinna obejmować mechanizmy ochrony ofiar tych poważnych przestępstw w celu zapobiegania dalszej wiktymizacji; zaznacza, że ochronę ofiar należy postrzegać jako ważne narzędzie w walce z przestępczością zorganizowaną i terroryzmem, ponieważ stanowi ona jasny sygnał dla przestępców, że społeczeństwo nie ulegnie przemocy i będzie zawsze bronić ofiar i ich godności;

Cyberprzestępczość

47. podkreśla, że organizacje terrorystyczne i zorganizowane grupy przestępcze w coraz większym stopniu wykorzystują cyberprzestrzeń, aby ułatwić sobie popełnianie wszelkich form przestępstw, oraz że cyberprzestępczość i przestępczość wspomagana korzystaniem z internetu stanowią poważne zagrożenie dla obywateli i dla gospodarki UE; zauważa, że w dobie cyfrowej cyberprzestępczość wymaga nowego podejścia do egzekwowania prawa i współpracy organów wymiaru sprawiedliwości; zwraca uwagę, że nowe zmiany technologiczne zwiększają skalę i tempo oddziaływania cyberprzestępczości, i w związku z tym wzywa Komisję do przeprowadzenia dogłębnej analizy uprawnień organów ścigania i organów wymiaru sprawiedliwości oraz ich prawnych i technicznych możliwości działania online i offline, aby umożliwić im skuteczną walkę z cyberprzestępczością, podkreślając, że wszystkie środki egzekwowania prawa muszą być ściśle zgodne z prawami podstawowymi, muszą być niezbędne, proporcjonalne i spójne z prawem UE i państw członkowskich; apeluje w szczególności do Komisji o dopilnowanie, by prawo do posługiwania się szyfrem pozostało niezmienione w całej Unii Europejskiej oraz by, jakkolwiek przechwytywanie komunikacji w kontekście śledztwa policyjnego lub postępowania sądowego może być zawsze możliwe na podstawie odpowiedniego zezwolenia sądowego, państwa członkowskie nie podejmowały środków naruszających prawo osób fizycznych do stosowania szyfrowania; zwraca się do Komisji o udzielenie jednostce Europolu ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie dodatkowych zasobów niezbędnych do jej funkcjonowania zamiast dokonywać wewnętrznych przesunięć stanowisk, w tym pracowników Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością (EC3), które nie może cierpieć na braki kadrowe;
48. podkreśla, że aby Unii Europejskiej znane były na bieżąco zmieniające się potrzeby w zakresie bezpieczeństwa, niezmiernie istotne są badania naukowe i innowacje; podkreśla znaczenie konkurencyjnego sektora bezpieczeństwa UE przyczyniającego się do niezależności UE w zakresie bezpieczeństwa; ponawia apel o zwiększenie niezależności UE pod względem bezpieczeństwa informatycznego i przypomina o konieczności zastanowienia się nad stworzeniem własnych urządzeń i usług UE związanych z bezpieczeństwem na użytek infrastruktury krytycznej i usług publicznych;
49. wzywa Komisję do uruchomienia odpowiedniej kampanii informacyjnej i

przygotowującej poświęconej zagrożeniom związanym z poważną cyberprzestępczością w celu zwiększenia odporności na cyberataki;

50. pozytywnie ocenia prace EC3 w walce z poważną międzynarodową cyberprzestępczością i przestępczością wspomaganą korzystaniem z internetu; podkreśla kluczową rolę EC3 we wspieraniu państw członkowskich, przede wszystkim w walce z seksualnym wykorzystywaniem dzieci; powtarza zapowiedziane przez Komisję wsparcie EC3 w postaci niezbędnych ekspertów i środków budżetowych w celu pobudzenia tych obszarów współpracy europejskiej, którymi nie zajmowano się od stworzenia EC3 w 2013 r.;
51. wzywa Komisję do przeprowadzenia pełnej oceny istniejących środków związanych ze zwalczaniem wykorzystywania seksualnego dzieci w internecie, aby ustalić, czy konieczne są dodatkowe narzędzia prawne oraz zbadać, czy EUROPOL dysponuje wystarczającą wiedzą ekspercką, zasobami i personelem, by być w stanie przeciwdziałać temu przerażającemu przestępstwu;

Finansowanie

52. ubolewa nad faktem, że projekt budżetu Komisji na 2016 r. przewiduje zwiększenie budżetu Europolu jedynie o około 1,5 mln EUR, co nie zapewni mu zasobów niezbędnych do utworzenia – w myśl założeń agendy – Europejskiego Centrum ds. Walki z Terroryzmem oraz jednostki ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie;
 53. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie ogłoszone w Parlamencie przez pierwszego wiceprzewodniczącego Komisji Fransa Timmermansa o tym, że Komisja dostosuje dostępne zasoby do priorytetów agendy; ponownie podkreśla w związku z tym znaczenie dopilnowania, by odnośne agencje UE dysponowały odpowiednimi zasobami ludzkimi i finansowymi umożliwiającymi wykonywanie ich bieżących i przyszłych zadań związanych z agendą; zamierza bacznie kontrolować wdrażanie Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego na szczeblu UE i państw członkowskich oraz oceniać jego przyszłe potrzeby;
- o
- o o
54. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.